

τικῆς τέχνης καὶ ποιητικῆς δυνάμεως, λυποῦσι τοὺς θαυμαστὰς τοῦ Passani.

* ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ. — Ὁ γάλλος ἱατρὸς Bertillon ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως ἐκθεσιν προῖον μακρᾶς ἐργασίας, διαλαμβάνουσαν περὶ τῆς ἐπιβροῆς τοῦ γάμου ἐπὶ τῆς υἰείας. Ἐκ τῆς ἐκθέσεως ταύτης ἀποσταλείσης εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν ἀποσπῶμεν τοὺς ἐξῆς ἀριθμούς. Ἐπὶ 1000 συζύγων καθ' ἕκαστον ἔτος συμβαίνουσιν 6 θάνατοι, ἐνῶ ἐπὶ 1000 ἀγάμων 10 καὶ ἐπὶ 1000 χήρων 22. Ἐν τῇ ἡλικίᾳ 30—35 ἐτῶν εὐρίσκομεν 7 θανάτους ἐπὶ τοῖς 1000 παρὰ τοῖς συζυγοῖς, 11 $\frac{1}{2}$ παρὰ τοῖς ἀγάμοις καὶ 19 παρὰ τοῖς χήροις. Ἀπὸ 36—40 ἐτῶν 7 $\frac{1}{2}$ ἐπὶ τῶν συζύγων, 15 ἐπὶ τῶν ἀγάμων πλέον τῶν 17 ἐπὶ τῶν χήρων. Ὅταν ὁ γάμος γίνῃ πολὺ ἐνωρὶς πρὸ τῆς ἡλικίας τῶν 20 ἐτῶν παρὰ τοῖς νέοις ἢ θυησιμότης τῶν νέων συζύγων ἰσοφαρίζει τότε μὲ τὴν θυησιμότητα τῶν ἀπὸ ἡλικίας 60—65 ἐτῶν γερόντων. Αἱ χῆραι αἵτινες ὑπερέβησαν τὰ 40 ἔτη παρετηρήθη ὅτι ἀποθνήσκουσιν ὀλιγώτερον τῶν χήρων ἀνδρῶν καὶ τῶν ἀγάμων παρθένων τῶν ὑπερβάντων τὴν ἡλικίαν ταύτην. Ἐν γένει δὲ οἱ μεταξὺ τῆς ἡλικίας 20 καὶ 25 ἐτῶν νυμφευόμενοι ἔχουσι κατὰ μέσον ὅρον 40 ἔτη ἀκόμη ζωῆς, ἐνῶ οἱ μένοντες ἄγαμοι ἔχουσι μόλις 35. Ὡστε κατ' ἀναλογίαν ὁ μὲν νεὸς νυμφευόμενος παρατείνει τὴν ζωὴν του κατὰ 5 ἔτη ἢ κατὰ τὸ $\frac{1}{2}$ ἢ δὲ νέα κατὰ 4 ἢ κατὰ τὸ $\frac{1}{3}$.

* Εἶναι περίεργον ὅτι συμφώνως μὲ τοὺς δημοσιευομένους πίνακας τῆς κινήσεως τοῦ πληθυσμοῦ παρατηρεῖται ὅτι ὁ πληθυσμὸς τῆς Γαλλίας ἐλαττοῦται σχετικῶς κατ' ἔτος καὶ τοῦτο διὰ πολλοὺς λόγους. Οὕτως ἐν Πρωσσίᾳ 440 μὲν γάμοι δίδουσι 460 ἐνῶ ἐν Γαλλίᾳ μόνον 300. Ἐπὶ 800 ἀτόμων τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ ἐν Πρωσσίᾳ μέσος ὅρος γεννήσεων εἶναι 3,98 ἐνῶ ἐν Γαλλίᾳ μόνον 2,55. Τέλος ἡ ὑπέρβασις τῶν γεννήσεων ἐπὶ τῶν θανάτων ἐπὶ ἐνὸς ἑκατομμυρίου κατοίκων ἐν μὲν Πρωσσίᾳ εἶναι 13,300 κατοίκων, ἐν Γαλλίᾳ δὲ

2400. Ὁ διπλασιασμὸς δὲ τοῦ πληθυσμοῦ ἀπαιτεῖ ἐν Γαλλίᾳ μὲν 170 ἔτη ἐν Πρωσσίᾳ δὲ 46 μόνον καὶ ἐν γένει ἐν Βρεττανίᾳ μὲν 59, ἐν Πρωσσίᾳ 66, ἐν Ἑλλάδι 45 ἐν Σαξωνίᾳ 39 καὶ ἐν Ἰταλίᾳ 136.

* Κατὰ τὸ ἔτος 1872 ἐν τοῖς διαφόροις κράτεσι τῆς Εὐρώπης παρήχθη σίδηρος ὡς ἐξῆς:

	τόνοι μετρικοί
Ἐν Μεγάλῃ Βρεττανίᾳ	5,689,000
ἐν Γαλλίᾳ	1,225,000
ἐν τῇ Γερμανικῇ ἐνώσει	1,133,000
ἐν Βελγίῳ	904,000
ἐν Αὐστρίᾳ	408,000
ἐν Σουηδίᾳ καὶ Νορβηγίᾳ	254,000
ἐν Ρωσσίᾳ	299,000
ἐν Ἰταλίᾳ	68,000
ἐν Ἰσπανίᾳ	65,000
ἐν ἄλλοις κράτεσιν ὁμοῦ	184,000
ἐν Ἀμερικῇ δὲ	1,735,000

* Ἐν Ἀμερικῇ ἡ ὅλη παραγωγή τῶν πολυτίμων μετάλλων ἀνῆλθε τῶ μὲν 1870 εἰς 51,500,000 δολλ. τῷ δὲ 1871 εἰς 65,900,000. Ἐκ τούτου τὰ ἡμίση ἀντιπροσωπεύει μόνον τὸ Κολοράδο.

* Κατὰ τελευταίως γενόμενον ὑπολογισμὸν ἐν Παρισίοις πωλοῦνται ἑτησίως 5,825,000 ἀνθοδέσμαι ἀξίας 587 000 φράγκων.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η ΕΛΛΑΣ ΗΜΩΝ.

Πρὸς τοὺς νεκροὺς ἡμῶν ποιητάς.

Βραδὺ πρὸς τὴν νεκρόπολιν τὸ βῆμά μου εὐθύνας
κ' ἐπὶ τοῦ τάφου σας θρηνῶν τὴν κεφαλὴν μου
[κλίνω.

Νιόβη μένει παρ' ἐμοὶ ἡ Μοῦσα τεθλιμμένη,
τῶν τέκνων τῆς τῶν προσφιλῶν, ὅμων ἐξερημένη.
Ἀφ' ὅτου κεῖσθε σεῖς νεκροὶ οὐδ' ἄτμα κἄν ὀδύνης
ἐξῆλθ' ὡς ἄλλοι' ὕψηλόν, τοῦ στόματος ἐκείνης
κ' ἴσως οὐδεὶς αἰσθάνεται μετ' ἄλλων αἰσθημάτων
τὸν χρόνον παρερχόμενον χωρὶς θερμῶν ἁσμάτων,
διότι σέβας πρὸς ἡμᾶς δεικνύει καὶ ὁ χρόνος,
ὁ ἄπονος τὴν μνήμην σας δὲν ἐφθειρεν ἀπόνως.
Κ' εὐρίσκουν τὴν κοπᾶριστον ὅμων ὠραιότεραν,
ἐξ ὅλων τῶν δαφνῶν ἡμῶν αὐτὴν θαλερωτέραν.

Ἄλλὰ παρέρχοντ' οἱ καιροὶ καὶ σεῖς δὲν ἀναζητεῖς
τὴν ὀρφανὴν Ἑλλάδα σὰς μὲ πόνον νὰ ἰδῇτε·
ἀλλὰ παρέρχοντ' οἱ καιροὶ καὶ θλίψεις φέρουν νέας,
μόλις ἐλησμονήσαμεν ἐκαίνας τὰς ἀρχαίας.

Καὶ σεῖς, καὶ σεῖς παρήγοροι τῆς ἄλλοτε ὀδύνης,
τὰ φάσματά σας στέλλετε ὡχρὰ ἐγγύς τῆς κλίνης,
ἐφ' ἧς πυρέσσων ὁ πονῶν ὑπὲρ πατρίδος κεῖται
καὶ περισσώτερον πονεῖ, ταράσσεται, πταεῖται.

ὦ, ναὶ! διὰ τῆς λύρας σας εἰὼν παραμυθίαν
μεγάλην προσεφέρατε, καὶ τὴν Ἑλευθερίαν
ἂν ψάλλοντες, εἰδείξατε λαμπρὸν ἐμπρὸς μας μέλ-
[λον,

καὶ μεγάλειον ὄνειρον ὡς ἄστρον ἀνατέλλον
παρηκολούθει ἡ θερμὴ καὶ νέα μας καρδία,—
ἀλλ' ἐξυπνήσαμεν πολὺ πρὶν ἔλθῃ ἡ πρωΐα.
καὶ διεκόπη τ' ὄνειρον κ' εὐρέθημεν εἰς σκοτὸς
καὶ μᾶς πτεεῖ τοῦ βήματος ἡμῶν αὐτὸς ὁ κρότος.

Ποῦ βαίνομεν; Πατρίς, πατρίς! «ὦ πόσον ἐκυρ-
[τώθη.

ἄφ' οὗτου ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ ἐκείνου ἐλυτρώθη!»
Οὕτω λαλοῦσι πρὸς ἡμᾶς ψευδῇ κινεῖσθες χεῖλη,
ἀλλ' ὅμως οὕτω χθὲς πρὸς σὲ οὐδεὶς τολμῶν
[ὠμίλει.

Καὶ σήμερον... τί εἰς ζωὴν μᾶς ἡμέρας μόλις
ἐπράξαμεν, καὶ τῆς πικρᾶς κακίας αὐτῶν ὅλης
κατεδικάσθης σήμερον τὸ κύνειον νὰ πῆς;

Μὴ μὲ σφραγίδα σιωπῆς, Πατρίς, τὰ χεῖλη κλείης;
ἀλλ' ὡς Σωκράτης λάλει μοι περὶ Ἀθανασίας,
ἐνφ' σοὶ πέμπει θάνατον φωνὴ τῆς ἀδικίας.

ὦ, λάλει μοι καὶ λέγε μοι πόσον σὲ βασανίζει
ἡ πίσις τῶν ἰσχυρῶν, πῶς τὴν ψυχὴν σου σχίζει
ἡ ἀδικία αὐτῇ μορφῇ, καὶ λέγε μοι συγχρόνως
πῶς τὰς δυνάμεις σου μετρεῖ ἀμέτρητος ὁ πόνος
καὶ πῶς ἀντέχεις ἰσχυρὰ καὶ γόνιμος σὺ φύσει,
ὡς σχίζου μ' ἄροτρον τὴν γῆν, ἵνα καρποφορήσῃ.
ὦ, λάλει κ' εἰς τοὺς ἰσχυροὺς, ὧν ἡ ἰσχὺς με-
[τρεῖται

πρὸς τὴν ὑπομονὴν μεθ' ἧς ἐν ἔθνος τυραννεῖται,
καὶ ὧν πρὸς τοῦ Ὀλύμπου σου τόϋφος φθάνει μόλις
τὸ ὕψος καὶ ἡ δύναμις τῆς πτήσεώς των ὅλης,—
εἰπέ καθὼς ὠμίλησεν ὁ Κλέφτης τῶν ὀρέων
πρὸς ἀετὸν ἱπτάμενον, αὐτὸς ἐκατ' ἐκπνέων·
«Φάγε μου, φάγε, ἀετὲ, τὴν ἄτρομον καρδίαν,
ν' αὐξήσῃ ἡ πτέρυξ σου, πτηνὸν, πρὸς πτήσιν αἰ-
[θερίαν.»

Οἷμοι! παρέρχοντ' οἱ καιροὶ καὶ θλίψεις φέρουν
[νέας,
μόλις ἐλησμονήσαμεν ἐκαίνας τὰς ἀρχαίας.

Τόσαι κατὰ τοῦ ἔθνους μας μορφαί, τοσοῦτοι
[λόγοι

ὧν ἡ τραχύτης καὶ αὐτὰ τὰ μάρμαρά μας τρώγει
κ' εἰς κόνιν τὸ ἀθάνατον κάλλος ζητεῖ νὰ τρίψῃ,
τὸ αἰσθημά μας, τ' ὄνομα μ' αὐτὴν νὰ συγκαλύψῃ,—
μᾶς λέγουν ν' ἀμφιβάλλωμεν ἂν ἀληθῶς σκοποῖ τις

τὰ βήματά μας ὀδηγῇ, ἂν πόθος ἱερός τις
κινῇ τὰ στήθη μας ἢ ἂν μὲ πάλλουσαν καρδίαν
τείνωμεν χεῖρα πρὸς σκιά, εἰς σκοτεινὴν πορείαν.
Οἱ ὅροι τῆς προόδου μας τοιοῦτοι πλέον εἶνε,
ὀδύναι παρερχόμεναι κ' ἐρχόμεναι ὀδύναι.

Καὶ λέγουν πῶς πᾶν βῆμά μας πρὸς τὰ ἐμπρὸς
[δεικνύει
ποῖα πλευρὰ αἰμάτσοῦσα τὰ γόνατά μας λύει,
τίς ὁ χυλαίνων ποῦς ἡμῶν καὶ πότε θὰ καμφθῶ-
[μεν.

Καὶ μὲ τοιοῦτο νόμισμα λοιπὸν θὰ πληρωθῶμεν
ἀνθ' ὧσων ἡγωνίσθημεν!.. καὶ νὰ σιγῶμεν πρέπει.

Πλὴν τίνες τὰ πικρὰ αὐτὰ μᾶς ἀπευθύνουν ἔπη;

Ἄνθρωποι, παρ' οἷς ἡ πρόοδος, ἐφ' ἧς καυχῶντ', αὐξάνει
συμπνέγουσα τὸ αἶσθημα καὶ ἐπὶ πλάνης πλάνῃ
ὅπου αἱ πίδακι αἱ σιδηραὶ τυράννου μεσαιῶνος
μεταβλήθησ' εἰς μηχανὰς κινεῖσθαι ἐπιπόνως
κ' ἐγένοντο φρικτότερα δεισμά τῆς κοινωνίας,
δυνάμει τοῦ συμφέροντος συνθλίβοντα καρδίας·
ὅπου προσκόπτ' εἰς πολλαπλὰς ἀνάγκας ἡ ἀπλότης
κ' εἰς μάχην μυριόεντρον στρεβλοῦτ' ἡ ἀνθρωπότης,
διὰ νὰ δυνήθῃ ἐμπρὸς ἐν βῆμα νὰ χωρήτῃ
καὶ μ' αἶμα ποτιζόμενος πολιτισμὸς ν' ἀνθήσῃ.

Ὅπου νομίζεις τοῦ Θεοῦ πῶς ἡ εἰκὼν ἐσδέσθη
κ' εἰς ὕλικῶν δυνάμεων τὸ χάος ἀπωλέσθη·
ὅπου δουλεύει τὸ καλὸν καὶ τὸ καλὸν τελεῖται,
ἀλλὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ δούλου του φοβεῖται·
ὅπου πολέμου ἐτι χθὲς ὁ ἦχος ὁ φρικτῶδης
εἶν' ἦχος, λέγουν, ἄκμονος, ἐφ' οὗ ἡ γιγαντιώδης
σφυρηλατεῖται πρόοδος, καὶ ὅπου τιμωρίαν
συχνὰ καλοῦν τὸ ἐγκλημα καὶ τὴν Ἑλλάδ' ἀγρίαν.

Ἀγρίαν βάλε, ναὶ, κραυγὴν διὰ τοιοῦτον πόνον·
πῶς; τ' ὄνειρόν σου ὄνειρον θὰ ᾔῃ, Ἑλλάς μου,
[μόνον;

ὦ ποιηταί, οἱ ἔρωτα πρὸς τὴν πατρίδα τόσον
μὲ πόθον ἐπιδείξαντες, μετ' ἄλγους τόσου, ὅσον
εἰς τὴν ψυχὴν μου δὲν χωρεῖ διὰ τὴν στέρησίν σας,
ἐνφ' ἀπαρμυῆτος θρηνῶ τὴν νεκρωσίν σας,—
Ποῦ εἴσθε, ποῦ, τὴν ὀρφανὴν Ἑλλάδα νὰ ἰδῇτε,
σεῖς, οἵτινες φωτίζοντες τὸ μέλλον φῶς κρατεῖτε.
σεῖς οἱ προετοιμάζοντες ἡμέρας λαμπροτέρας
καὶ τὰς καρδίας θαλπόντες ἡμῶν τὰς ψυχροτέρας,
σεῖς οἱ ὑποδεικνύοντες τὴν πίστιν, τὸ καθήκον,
οἱ σώζοντες τὰ ἥθη μας, εἰς ἃ, πιστῶς ὑπέκλινον,
ὁ Νόμος, εἴτα τοὺς καρποὺς τῶν ὧσων σπεύρουν
[δρέπει;

ὦ, εἰς Ὑμᾶς, ὦ ποιηταί, ὁ τάφος δὲν ἐμπρέπει!
Νεκροὶ καὶ Σεῖς; τότε λοιπὸν τὸ πᾶν θὰ ἀποθάνῃ.
ἡμῆπως παρ' ὕμνων ζωὴν τὸ πᾶν δὲν προσλαμβάνει;
Ποῦ εἴσθε, ποῦ ἀκούεται ὁ ἦχος τῆς φωνῆς σας,
ὁ τοὺς νεκροὺς μας ἥρωας ἐκείνους ἐξυπνήσας
καὶ εἰς μαρτύρων θάνατον ἐκ νέου ὀδηγήσας;
Δὲν ἐξυπνᾷτ' εἰς τὴν φωνὴν τοῦ πόνου τῆς πατρίδος
ἀκτίνα νὰ μᾶς δώσῃτε κἂν ἀμυδρὰν ἐλπίδα;
Ποῦ εἴσθε, νὰ ραπίσῃτε ψευδῇ δημοκοπίαν
εἰς τὰς τριόδους σύρουσαν καὶ τὴν φιλοπατρίαν,

καὶ τὴν γαλῆν νὰ πνίξητε, πρὶν αἴφνης τίγρις γίνῃ·
νὰ φύγῃσι μακρὸν ἡμῶν οἱ κόλακες ἐκεῖνοι,
οἱ σβύνοντες τὸ ρῆς. Πρὸς τί; ἀθάτως ἐρωτῶμεν
μᾶς ἀπαντοῦν; λαμπρότεροι ἐν τῇ νυκτί θά ὦμεν.
Ποῦ εἶπατε, τοὺς ἐγνωστάς νὰ τῷφῃτε ἀπόνως,
κέντρον αὐτοῦ; καὶ τροχὸν ὑπάρχοντα; συγχρόνως;
καὶ ὅσους εἰς τὰ στήθη των φυγὴν οὐδὲ δεικνύουσιν
κ' εἰς τὴν φυγὴν αὐτῶν θεῶν, θεῶν δὲ περικλείουσιν;
Ποῦ εἶπατε, ποῦ, ὡ ποιηταί, νὰ μᾶς εἰπῇτε: Θάβρος,
Θάβρος, καρδίαι ἀσθενεῖ; μὴ κύπηται ὑπὸ βάρους
πικρᾶς ἀδεσπαιότητος, Θάβρος, φυγαὶ πληγεῖσαι,
ὑπάρξετε ὑπὸ πνεύματος κακοῦ κλυδωνισθεῖσαι,
μὴ τρέματε! ἐξήλθετε ἰδοῦ τῆς τρικυμίας,
Θάβρος! ἐσιώπατ' ἐξ ἡμῶν κἄν μόνον τὰς καρδίας.

ὦ, τότε μοι τὴν λύραν σας, τὸ δῶρημα τῆς Μούσης;
ἀς ἔλθ' εἰς πόνον ἄρωγός καρδίας ἀσθενούσης.

Ἡ λύρα σας διέπλεσε τὴν νέαν μου καρδίαν
καὶ τώρα παρ' ὑμῶν αὐτὴ ζητοῖ παραμυθίαν.
Μάτην λοιπὸν ἐπίστευσα εἰς τ' ἔσχατά της, μάτην;
ὦ, μὰ τὸν τάφον σας αὐτὸν, τὴν μνήμην τὴν
[φιλότατην,

Εἰπάτε, ὑπηγόρευσα ψευδῇ τὴν ἱστορίαν
ἡ λύρα εἰς τὸ μέλλον μας, καὶ τὴν ἀπειπισίαν
θὰ δρέψωμεν, ὅπου ἴμετ' ἐσπεύρατε ἐλπίδα;

Ἀκούσατέ με! ἔστρεψα τὸ βλέμμα περίε κ' εἶδα.

Ἰδοῦ ἐξόριστος μακροῦς εἰς ξένην χρόνον; ζήσα;
περιελθὴς τὸ βῆμά του βαρὺ περιπλανήσας
μακρὰν, μακρὰν τῆς πατρικῆς ἐστίας, τοὺς θα-
[λάττας

μανθάνων τῶν οἰκείων του εἰς τόπους ἀπαιτάτους
καὶ ἀγαπῶν τὸν βίον του, οὐχὶ διὰ νὰ ζήσῃ,
ἀλλὰ δεῖλός μὴ ξένη χεὶρ τὰ ὅμματα του κλείσῃ,—
ἀπὸ τῆς ἐξουρίας του αἴφνης ἀνακαλεῖται

καὶ γέρον εἰς τὸ ἄκουσμα αὐτὸ ζυγογονεῖται...
Μακροθενῆδ' αὐτοῦ ἀγροῦς τόνουίκου αὐτοῦ βλέπει
καὶ χαίρων βῆμα πτερωτὸν καὶ νῦν ἐκεῖσε τρέπει.

Ἄλλ' αἴφνης σταματᾷ... Ἐδῶ κεχαραγμένη ἦτο
ὁδός, ἦν εἰς τὴν πλανητὰ ζωὴν του ἐνθυμεῖτο·
ἡ πρὸς τόνουίκον ἄγουσα δέν τὴν εὕρισκε πλέον...

Ἐκεῖ ἵππευεν ἀτραπὸς καὶ ρυαὶ ἐκεῖ ὄμιον,
ἀλλ' ἀκνύθαι καὶ τρίβουλοι καὶ κἄτοιον ἰδὼ τώρα...

Καὶ πάλιν οἶμαι σταματᾷ—παρέρχεται ἡ ὥρα—
καὶ ὅμως φλέγεται αὐτὸς τὸν οἶκον του νὰ ἴδῃ,
«τί; λέγει, ἐλησπύνησα τὰ πάντα λοιπὸν ἤδη;»

τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον μετ' ἀγωνίας φέρει,
τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανὸν μετὰ θαυμάσιον αἶρει,
Ὀῦτοι, δὲν ἐλησπύνησα, τὰ πάντα ἐνθυμεῖται,

ἀλλὰ τὰ πάντα ἠλλαξάν! ὁ δυστυχὴς κλονεῖται
κ' εἰς μάρμαρον ἐκεῖ ἐγγύς ν' ἀναπαυθῇ προσκλίνων,

τί βλέπει; τὰ ὀνόματα τῶν ἄλλοτε ἐκαίνων!
Ὅλοι ἐκεῖ ἐτάφησαν, γονεῖς καὶ τέκνα οἶμοι!

Δι' ἄλλον τίνα εἶν' αὐτὴ ἡ πλάξ λοιπὸν ἐτοιμή;
ὦ, φοδερὸν τὸ ὄραμα!

ὦ, φοδερὸν τὸ ὄραμα!

Οὐχί! δὲν ἦλθε γέρον
ὁ Ἕλληνας εἰς τὴν πατρικὴν νὰ θερμανθῇ ἐστίαν,

ὁ δὲ αἰώνων προχωρῶν καὶ εἰς αἰῶνας φέρων
εἰς τοὺς θνητοὺς τὸ παρελθὸν ἐλπίδος μαρτυρίαν,
εἰς οὗ τὴν δόξαν εἶν' ἐγγύς τοσοῦτον, ναί, ἀκόμα
αἱ νέαι αὗται γενεαί, ὥστε δὲν φθάνει τ' ὄμμα
τὰ ὕψος της, τὸν οὐρανὸν ἐγγίζον νὰ μετρήσῃ.
Αἰῶνας ἐτι εἴκοσιν ὁ κόσμος ἀς βαδίτῃ,
διὰ νὰ δυνήθῃ ἐκεῖ, καθὼς βαδίζει ἤδη,
εἰς ὕψος τὴν ἀλήθειαν τοῦ Πλάτωνος νὰ ἴδῃ.
Μὰ τὴν Ἑλλάδα γῆν αὐτὴν, οὐχί! δὲν ἦλθε γέρον
ὁ Ἕλληνας εἰς τὴν πατρικὴν νὰ θερμανθῇ ἐστίαν·
ἀλλ' ἐπανήλθ' ἀπὸ μακρὰν πολὺ ἀποδημίαν
καὶ σταματᾷ πᾶσαν στιγμὴν τὰ βήματ' αὐτοῦ φέρων
ἐπὶ τῆς ἄλλοτε ὁδοῦ, αὐτὴν ν' ἀναγνωρίσῃ.
Δὲν ἠδυνήθη ἐντελὼς ὁ Χρόνος νὰ τὴν σῶσῃ.

ὦ, τότε μοι τὴν λύραν σας, τὸ δῶρημα τῆς Μούσης;
ὡ ποιηταί, παρήγορον καρδίας ἀσθενούσης.

Ἄν πίσω καταπονηθεῖς, νὰ πῆσω κἄν ἐγγύς σας!
Ἐκεῖνος δυστυχὴς θνητός, ὁ βίον διανύσας

τοιοῦτον, ὅτον εἰς ἡμᾶς διέγραψεν ἡ λύρα
καὶ διὰ τοῦ θανάτου του μὴ σώζων ἀδελφούς του.

Ἐκεῖνος δυστυχὴς λαός, οὗ ἀφανίζ' ἡ Μοῖρα,
ὡς κεραυνὸς ἐμπέπτυσσα, καὶ κλάδους καὶ καρ-

[πούς του
καὶ ὅστις πίπτει φεῖ, χωρὶς τὴν γῆν μας νὰ κλο-
[νίσῃ,

χωρὶς εἰς τὰ ἐρείπια ἀνάμνησιν ν' ἀφήσῃ,
λαμπάδα παρὰ φέρετρον καὶ φῶς ἐν τῇ θανάτῳ.

Τὴν λύραν δότε! ζοφεράς εἰκόνας ἀν' χαράττω,
συγγνώμη! ὅστις ἔφησε μὴ ζῶντας ἐνθυμεῖται,

βαρυθυμεῖ αὐτοὺς ὕμνων καὶ ἂν αὐτοὶ στερηταί
τῆς λύρας σας, δὲν δύναται νὰ γάλῃ τὴν ἐλπίδα.

Ἄ ἐκουράσθη ἡ φωνὴ ὑμνοῦσα τὴν πατρίδα
καὶ ἐκουράσθη ἡ πατρίς ἀσκήπτως πλυνωμένη,

δὲν συναντᾷ τὸ παρελθὸν, τὸ μέλλον τὴν προσμένει,
καὶ θέλει ἀνακούρσιν, πρὶν εἰς αὐτοῦ τὴν θύραν

φύλαξ καὶ κρούσῃ κι' ἀνοιχθῇ... ὦ, τότε μοι
[τὴν λύραν!

Τί; ἡ Ἑλλάς, τῶν ἰδεῶν ἡ πάλαι κατοικία,
ὅπου ἀστράπτων παρελθὸν φησι τὴν ψυχὴν,

ἡ γῆ αὐτὴ διδάσκουσα τῇ πολιᾷ σοφίᾳ
ὁποῖαν νὰ φιλλίτωσι τὰ ἔθνη προτυγῆν,

Ἡ τῆς ζωῆς ἡμῶν αὐτὴ ἀνατολὴ μεγάλη,
ἡ ἱστορία μας, ἐλπίς καὶ φρίκη συμμιγῆς,

ἐνφ' τὸ μέλλον μας ἰδῶ, ὅπου ἡ δάρνη θάλλει
τὸ ἐπωάξουν πτέρυγες σκιῶν μετὰ στοργῆς,

Τὰ πάντα ταῦτα ὡς μηδέν; Καὶ τ' ὄνειρόν σου
[μόνον

Θά ἦν', Ἑλλάς μου, ὄνειρον; Ἀπάντησον οὐχί!
Ἄν κατὰ σοῦ ἐπέπεσεν ὀργὴ ὀλιγῶν χρόνων,

ἀλλ' οἱ αἰῶνες ὑπὲρ σοῦ! Θάρρει, πατρίς πτωχή!
Τίς ἐξ ἡμῶν ἐγνώρισε τὴν τέχνην τῆς δειλίας,

τίς προσποιεῖται τὸν νεκρὸν, μὴ κτύπημα δεχθῇ;
θυσία τις μᾶλλον πικρά, τῆς νῦν ἡμῶν θυσίας,

εἰς ἀπραξίαν ἀνάνδρον νὰ ζῶμεν κ' ἐπαχθῇ;

Όταν μου αἶται θυέλλα, τὴν πίστιν θερματέραν
ἐντός μας αἰσθανόμεθα· θυέλλης ἀστραπή,
ἐκλάμπει τὸ καθήκον μας παρέχει πλειότεραν
ὁ κίνδυνος τὴν δύναμιν ἡμῶν ἀνδροπρεπή.
Ἐλλὰς, εἴν' ἡ διαβολὴ ἀρχὴ δολοφονίας·
σὲ διαβάλλουν, πρόσσεχε! εἰς νύκτα μὴ πλανᾷς
τὰ βήματά σου, ἀλλ' εἰς φῶς ἀδόλου ἀληθείας.
Μὴ καταλίπῃς, μῆτέρ μας, καρδίης ὀρφανᾶς.

Οἶμοι! Πολὺ τὸ αἶσθημα καὶ ἀσθενὴς ἡ λύρα!
Νιόβη μένει παρ' ἐμοὶ ἡ Μοῦσα τεθλιμμένη·
Ὡς πῶς ἀπαραμύθητος, ὦ ποιηταί, θά μὲνῃ;
Ἐντεθῆεν ἴν' ἀνεγερθῇ, τίνα προσμένει γέτρα;
Τὸν τῆς πατρίδος ἔρωτα μὴ πλέον δὲν εὕρισκει;
ἀλλὰ οὐδεὶς ἡμῶν οὐδὲ πρό τοῦ θανάτου τρέμει.
Πῶς; ν' ἀμφιδάλλω, ποιηταί νεκροί, — ὦ, λέγετέ
[μοι —
πῶς ὁ γνωρίζων ν' ἀγαπᾷ γνωρίζει ν' ἀποθνήσκη;

ΙΩ. Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΝΑΡΙ ΜΟΥ.

Α'.

Εἶχα κ' ἐγὼ ἓνα κανάρι
ἓνα ὀλόχρυσο πουλί,
γεμάτο ἑμμορφιά καὶ χάρι,
τ' ἀνάτρεφα μὲ τὸ φίλιν.

Ἵς τὰ χεῖλη μου τροφή ζητοῦσε,
Ἵς τὸ στόμα μου ἄλυο νερό,
κ' ἐλεύθερο ἐπερπατοῦσε,
γιὰ μὲ ξεχνοῦσε τὸ φτερό...

Ἀχ! πόσο, πόσο μ' ἀγαποῦσε
τὸ χαυδεμένο μου πουλί·
κι' ἀπάνου μου πῶς ἀκουμποῦσε
τὴν ἑμμορφίαν του κεφαλῆ.

Ἦτο ψυχὴ κάθε ῥατιὰ του·
εἶχε κορμὶ κυματιστό.
Ἵς ἂν ἀνοιγε τὰ δύο φτερά του,
ἔδλεπες ἄνθος φτερωτό...

Πόσαις φοραῖς ζευγαρωμένοι
Ἵς ἓνα τραγοῦδι, τὴν αὐγὴ
ἔδλεπε αὐτὸ τῇ χρυσωμένῃ,
κ' ἐγὼ τῇ μαυρισμένῃ γῇ.

Πόσαις φοραῖς συννεφιασμένοι
Ἵς ἂν μ' ἔδλεπε, καὶ σκοτεινὸ,
ἐτραγουδοῦσε πικραμένο,
Ἵς ἂν νὰ μου λέγῃ: Σὲ πονῶ.

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β'.]

Ἀχ! μελωδίας δὲν ζητοῦσε
νὰ εὕρῃ μέτρο τεχνητῆς,
ἐχαίρετο, κ' ἐκελαῖτο
ὁ φτερωτός μου ποιητής.

Ποῦ εἶναι τώρα τὸ κανάρι;
ποῦ τὰ φτερά του νὰ κινῇ;
Τί ἐγίνε ἡ τόση χάρι,
κ' ἡ ἀσημένια του φωνή;

Β'.

Χθὲς τραγουδοῦσε τὸ χαυμένο
μέσ' Ἵς τὸ κλουδί του τὸ μικρό.
Ἐξαφν' ἀγέρι ὀργισμένο,
ἀγέρι φύσησε ψυχρό.

κ' ἔπεσε κάτω τὸ κλουδί του,
ἀπ' τὸ παράθυρο Ἵς τὴ γῇ,
κ' ἡ χρυσωμένη κεφαλὴ του
θανάτου ἔλαβε πληγὴ.

Μ' εἶδε μὲ ῥατι λυπημένο·
ἔσεισε ῥίγος τὸ φτερό,
κ' ἔπεσε πάλιν νεκρωμένο·
ὕπνο κοιμήθηκε πικρό.

Γ'.

Γιὰ τὸ μικρὸ συνάδελφόν μου
Ἐσκαψα Ἵς τὴν τριανταφυλλιά
καὶ τῶθαψα... εἰς τ' ἀκριβὸν μου
τὸ χῶμα ἔδωκα φωλιά.

Τὸ μνηματάκι του ἐγίνε
ἴσο μὲ τῶμορφο κορμί,
σαντόνι Ἵς τὴ μικρὴ του κλίνη
ἔστρωσα ἄσπρο γιασμελί.

41 Μαΐου 1873.

Α. ΠΑΡΑΣΚΟΣ.

Λύσεις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλα-
δίῳ λογοπαιγνίου.

Ὁ Γάτος

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ Ι. ΦΥΛΛΑΔΙΩ ΓΡΙΦΟΥ.

Ἡ βιομηχανία ἀποκαθλιστῇ τὰ
ἔθνη μεγάλα.

(Ἡβῆ. — Ο. — μὴ χάνει Α ἀπὸ ΚΑΘ. —
εἰς ΤΙ σί. — ΤΑ. — Ἐθνη μεγάλα).

Σημ. Ἐν τῷ γρίφῳ τούτῳ ἐκ παραδρομῆς τὰ
γράμματα ΤΑ ἐτάθησαν πρὸ τοῦ μουσικοῦ ση-
μαίον εἰς εἰς ΤΙ ἀντὶ νὰ πεθῶσι μετ' αὐτό.